

La banda del 155

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 25 de novembre de 2019

Desitjo que mentre em resti ús de raó, sentit comú, consciència, senderi, seny, seny català sàpiga distingir entre Espanya i els espanyols del que és l'Estat espanyol. Espanya, malgrat que sigui un estat artificial; o sigui, que no ha existit mai, perquè mai ha estat una nació, això no és res dolent en si mateix, els espanyols tampoc ho són; n'hi ha de molt bons. Ho estem veient aquests dies, però llàstima que no en són majoria i, potser tampoc en tenen la culpa, estan sotmesos sense adonar-se'n a un Estat que, encara que no hagi existit mai com una nació coherent, fa mal arreu per on trepitja. En temps reculats va trepitjar els indígenes americans, va cremar jueus a la foguera, inclús llibreters. L'actual Estat espanyol el conformen una sèrie d'institucions formades per individus que han heretat les malvestats del franquisme. La llista és interminable: Rajoy, Aznar, Santamaria, Cospedal, Fernández Díaz, Catalá, Zoido, Millo, ..., Rivera, Arrimadas, no recordo el nom d'aquell que fa cara d'estar sempre escopint. Aquests, juntament amb el PSOE, van formar la banda del 155.

La facècia original de tombar L'Estatut de Catalunya del 2006, aprovat per gairebé tothom, va provenir del PP de Rajoy, l'espantaocells estaquirot que recorria les espanyes demanant signatures perquè el franquista Tribunal Constitucional es carregués aquell Estatut. Tot i l'*Apoyaré* de qui era aleshores *presidente*, Rodríguez Zapatero, l'Estatut va ser *cepillado* per la colla del mal recordat Alfonso Guerra. La banda del 155 tindrà un petit però fosc capítol en la trista història d'Espanya. L'espasa d'aquest ombrívol article segueix penjant damunt de Catalunya, dels catalans i dels espanyols que baden.

Endemés de l'anomenat (com els agrada imposar) Tribunal Constitucional, l'Estat gaudeix de l'hereu del Tribunal de

Orden Público (TOP), l'Audiència Nacional i, perquè no n'hi falti cap, el ranci i justicier Tribunal Supremo de tan trista i brutal actualitat. Tinc la sensació que aquesta injusta sentència, tota aquesta colla de l'Estat, tard o d'hora la pagaran molt cara. I em sembla que ja l'estan començant a pagar. La reacció ha estat tan massiva i contundent que ells no se l'esperaven; està superant Hong Kong en atenció mundial; fins i tot els mateixos xinesos ho reconeixen.

Els qui alguna vegada, i una mica ingènuament, havíem pensat que el *presidente* en funciones, Pedro Sánchez, podria ser un mal menor, ens hem quedat en això, en uns ingenus. Havíem oblidat que és de la banda del 155. Fa gairebé sentir vergonya veure'l amb aquell posat de *chulo* acorralat tot dient al president Torra que condemni la violència amb les paraules que ell vol, no contestant cartes ni posant-se al telèfon. Ja veurem que fa quan li truqui la Merkel, encara que sembla que ja li va trucar el dia que va desaparèixer l'anomenada policia nacional dels carrers de Catalunya; va ser el primer dia que no hi va haver violència. L'esbrancada que va rebre per part del personal quan va visitar l'hospital de Sant Pau encara li deu ressonar a les oïdes.

La violència recent contra Catalunya la va encetar l'Estat el 1r d'octubre de 2017 contra joves, grans i vells que anaven a votar pacíficament. Encara no ens ho ha perdonat. Van començar pegant, detenint, empresonant, forçant exilis, acabant amb una befa de judici i amb la sentència que ens ha dut on som ara. Com que sabien que l'havien feta molt grossa, abans que es fes pública ja van anar enviant, de mica en mica, els ja tristament famosos piolins, comandats aquesta vegada per l'anomenat hereu de Pablo Iglesias. Si ho veiés el fundador del PSOE, socialista i republicà! El *presidente* que no deixà mai d'estar *en funciones*, corejat pels seus botiflers Iceta (escolanet), Borrell (renegat) i altres joies del PSC, es permet tota mena d'autoritarismes i d'actituds forassenyades contra Catalunya seguint els passos de la dreta més obtusa.

Res no ha canviat a Madrid. A Catalunya, sí.

Amb els joves al capdavant, veiem tot un poble mobilitzat, cadascú a la seva manera. Concentrats, caminant, cantant, onejant banderes, pancartes. Cal veure, pel damunt de tot, aquest poble mobilitzat de manera permanent i pacífica. La violència l'han provocat ells, els de sempre, sigui amenaçant, provocant o pegant. Sí, deu ser molt difícil captenir-se quan tens al davant una colla d'energúmens cuirassats i armats, d'uniforme o de paisà i quan, hipòcritament, des de Madrid el *presidente en funciones* demana que el president de la Generalitat condemni, amb les paraules que aquell vol, la violència. El president Torra ha condemnat manta vegada la violència i no s'ha d'humiliar repetint les mateixes paraules que vol un dels del 155. Qui són els violents?

Estic, com molts catalans demòcrates, fins a la barretina que a Madrid (s'entén, oi?) es passin la democràcia pels seus bruts arcs de triomf. No soc partidari de la violència, però diré sense escrúpols que en determinades ocasions la comprenc, com quan es tracta de defensar la pròpia pell i quan els altres no entenen cap més raó. Els nostres joves han de decidir el seu futur. Són gent sana, són patriotes, deixem-los que ells escullin el seu camí cap a la llibertat.